

JĒZUS UN APUSTUĻU SKATĪJUMS UZ BĪBELI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 4:1–11, Mt 22:37–40, Lk 24:13–35, 44, 45, Lk 4:25–27, Apd 4:24–26.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Viņš atbildēja un sacīja: ‘Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes’” (Mt 4:4).

Diemžēl šajā postmodernajā laikmetā Bībele lielā mērā tiek skaidrota caur filosofijas prizmu, kas apšaubā gan tās inspirāciju, gan autoritāti. Bībele tiek uzskatīta tikai kā samērā primitīvā kultūrā dzīvojošu cilvēku idejas, kuri nesaprata pasauli tā, kā to saprotam mēs. Vienlaikus pārdabiskais elements nav ne noniecināts, ne arī izņemts no ainas, pārvēršot Bībeli par dokumentu, kas tā vietā, lai būtu Dieva skatījums un cilvēku, ir kļuvis par cilvēka skatījumu uz Dievu. Sekas tam ir tādas, ka Bībele daudziem darvinisma domāšanas un modernās filosofijas laikmetā ir kļuvusi lielā mērā neaktuāla.

Tomēr mēs pilnībā atmetam šādu nostāju. Jaunajā Derībā mēs varam redzēt inspirētu veidu, kā skatīties uz visiem Rakstiem, pētīt, kā Jēzus un apustuļi saprata Veco Derību, vienīgo Bībeli, kas viņiem tajā laikā bija. Kā viņi attiecās pret aprakstītajiem cilvēkiem, vietām un notikumiem? Kādi bija viņu pieņēmumi un no tiem izrietošās interpretēšanas metodes? Pavērosim viņus un viņu izpratni salīdzinājumā ar neinspirētu cilvēku nepareizo izpratni, kuru pieņēmumi ievada skepticismā un šaubās par Dieva Vārdu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. aprīlī.

Stāv rakstīts

Jāņa Kristītāja veiktās Jēzus kristības iezīmēja Glābēja kalpošanas sākumu, kam sekoja tas, ka Gars vadīja Jēzu uz Jūdejas tuksnesi, kur Viņu vājākajā cilvēka stāvoklī kārdināja sātans.

Izlasi Mt 4:1–11. Kā Jēzus aizstāvēja Sevi pret sātana kārdināšanām tuksnesī? Ko mums vajadzētu mācīties par Biblii no šī ziņojuma? _____

Kad Jēzu kārdināja ēstgribas jautājumā, “Viņš atbildēja un sacīja: ‘Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes’” (Mt 4:4). Jēzus norāda uz dzīvo Vārdu un tā dievišķo pirmavotu. Tā Viņš apstiprina Rakstu autoritāti. Kad Viņu kārdināja pasaules valstu un goda jautājumā, “Jēzus viņam saka: ‘Atkāpies, sātān! Jo stāv rakstīts: tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot’” (Mt 4:10, Lk 4:8). Kristus mums atgādina, ka patiesa pielūgsme ir vērsta uz Dievu un nevienu citu un ka patiesa pielūgsme ir pakļaušanās Viņa Vārdam. Visbeidzot, izrādīšanās un pašpaļāvības kārdināšanā Jēzus atbild: “Atkal stāv rakstīts: Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt.” (Mt 4:7, arī Lk 4:12)

Visās trīs kārdināšanās Viņš atbild ar vārdiem: “Stāv rakstīts.” Tas ir, Jēzus tveras tikai un vienīgi pie Dieva Vārda, lai tiktu galā ar sātana uzbrukumiem un krāpšanām. Tai vajadzētu būt spēcīgai mācībai mums visiem: Bībele un tikai Bībele ir vienīgais augstākais standarts un mūsu ticības pamats.

Jā, Bībele un tikai Bībele bija Jēzus aizsardzības metode pret ienaidnieka uzbrukumiem. Jēzus ir Dievs, bet, aizstāvoties pret sātānu, Viņš pakļaujas tikai Dieva Vārdam.

Tas nav viedoklis; tas nav smalki pārdomāts, sarežģīts arguments; tie nav personīga naida vārdi; tie ir vienkārši, bet dziļi vārdi no Svētajiem Rakstiem. Kristum Raksti bija vislielākā autoritāte un spēks. Līdz ar to Viņa kalpošana sākās ar noteiktu pamatu un turpina attīstīties uz Bībeles uzticamības pamata.

Kā mēs varam mācīties tieši tāpat paļauties uz Dieva Vārdu un tam pakļauties? _____

Jēzus un likums

Izlasi Mt 5:17–20, Mt 22:29 un Mt 23:2, 3. Ko Jēzus pasaka šajos pantos? _____

Jēzus mācīja Saviem mācekļiem paklausīt Dieva Vārdam un likumam. Viņš nedod nekādus mājienus, kas varētu apšaubīt Rakstu autoritāti vai aktualitāti. Tieši pretēji, Viņš pastāvīgi atsauca uz tiem kā uz dievišķās autoritātes avotu. Saduķejiem Viņš teica: “Jūs aloaties, nesaprazdami nedz rakstus, nedz Dieva spēku” (Mt 22:29). Jēzus mācīja, ka tikai ar intelektuālām Bībeles un tās mācību zināšanām nepietiek, lai zinātu patiesību un, vēl svarīgāk, lai pazītu Kungu, kas ir šī Patiesība.

Ko Mt 22:37–40 mums atklāj par to, kā Jēzus skatījās uz Mozus likumu? _____

Šos likuma zinātājam teiktajos vārdos Jēzus apkopo desmit baušļus, kas Mozum tika doti gandrīz pirms 1500 gadiem. Mums vajadzētu ievērot, kā Jēzus pievērsas Vecās Derības likumam un paceļ to visaugstākajā līmenī. Daudzi kristieši ir nepareizi secinājuši, ka šeit ir dots jauns bauslis, tādējādi Vecās Derības likumu aizstājot ar Jaunās Derības evaņģēliju. Fakts ir tāds, ka tas, ko Jēzus mācīja, ir balstīts uz Vecās Derības likumu. Kristus atklāja un parādīja likumu daudz pilnīgāk, tā ka “šīnīs abos baušļos [apkopojot desmit baušļus, no kuriem pirmie četri pievērsas cilvēka un Dieva attiecībām, bet pārējie seši cilvēku savstarpējām attiecībām] ir saņemta kopā visa bausliba un pravieši” (Mt 22:40). Šādā veidā ar frāzi “likumi un pravieši” Jēzus arī paaugstina visu Veco Derību, jo šis ir saīsināts veids, kā atsaukties uz likumu, praviešiem un Rakstiem, jeb uz visām trim daļām Vecajā Derībā.

“Viņš [Kristus] norādīja uz Rakstiem kā uz neapšaubāmu autoritāti, un mums ir jādara tāpat. Bībele ir jāatklāj kā bezgalīgā Dieva Vārds, kā visu cīņu gals un pamats jebkurai ticībai.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 39. lpp.)

Kādi konkurējoši autoritātes avoti (ģimene, filosofija, kultūra) var stāties ceļā tam, lai tu pakļautos Dieva Vārdam? _____

Jēzus un visi Raksti

Izlasi Lk 24:13–35, 44, 45. Kā Jēzus izmanto Rakstus, lai skaidrotu mācekļiem evaņģēlija vēsti? _____

Pēc Kristus nāves Viņa sekotāji bija samulsuši un šaubu pārņemti. Kā tas varēja notikt? Ko tas nozīmē? Šajā Lūkas evaņģēlija nodaļā mēs redzam, ka Jēzus viņiem parādās divas reizes, vispirms diviem cilvēkiem, kas atradās uz Emavas ceļa un tad vēlāk citiem. Divos atsevišķos gadījumos Jēzus paskaidro, kā viss no Vecās Derības pravietojumiem ir piepildījies: “Un, iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti” (Lk 24:27).

Atkal Lk 24:44, 45 Viņš saka: “Šie ir tie vārdi, .. ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.” Tad Jēzus “tiem saprašānu atdarīja, ka tie rakstus saprata”.

Ievēro īpašo norādi uz “visiem rakstiem” (Lk 24:27). Tas ir uzsvērts vēlreiz otrajā rakstvietā kā “Mozus bauslība, pravieši un dziesmas” (Lk 24:44). Tas skaidri pamato, ka Jēzus, Vārds, kas tapa miesa (Jņ 1:1–3, 14), balstās uz Rakstu autoritāti izskaidrot, kā šie notikumi tika iepriekš paredzēti vairākus gadsimtus iepriekš. Atsaucoties uz Rakstu absolūtumu, Jēzus ar savu piemēru māca mācekļus. Kad viņi devās izplatīt evaņģēlija vēsti, viņiem bija jāstāsta visi raksti, lai nestu izpratni un spēku jaunatgrieztajiem visā pasaulē.

Ievēro arī, kā Mt 28:18–20 Jēzus pasaka Saviem mācekļiem toreiz (un mums tagad), ka “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes”. Bet šī autoritāte paliek iesakņota Viņa Tēvā un visā Dievībā, jo Viņš tiem saka: “Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā.” Tam seko galvenais pants: “..mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis.” Ko māca un pavēl Jēzus? Viņa mācības ir balstītas uz visiem Rakstiem. Viņš nāca, balstoties uz Vārda pravietisko autoritāti, un Viņš pakļāvās Savam Tēvam, piepildot Rakstu pravietojumus.

Ja Jēzus pieņem visus Rakstus, kāpēc mums ir jādara tāpat? Kā mēs varam mācīties pieņemt visu Rakstu autoritāti, pat ja mēs saprotam, ka ne visam ir jābūt obligāti attiecināmam uz mūsu dienām? Līdzdaliet savas atbildes Bībeles izpētes grupā. _____

Jēzus un Bībeles izcelsme un vēsture

Jēzus mācīja, ka Bībele ir Dieva Vārds tādā ziņā, ka tas, ko tā saka, ir sinonīms tam, ko saka Dievs. Tās izcelsme ir atrodama Dievā, un tādēļ tā satur augstāko autoritāti katram dzīves aspektam. Dievs darbojās visā vēsturē, lai ar Bībeles starpniecību atklātu Viņa gribu cilvēcei.

Piemēram, Mt 19:4, 5 (NKJV) atsaucas uz Mozus rakstītu citātu. Bet Jēzus paņēma šo pantu un saka: "Tas, kurš tos ir veidojis no sākuma, .. saka: 'Tāpēc cilvēks atstās tēvu un māti.'" Tā vietā, lai teiktu "Rakstos sacīts", Jēzus saka: "Tas, kurš tos veidojis no iesākuma .., saka", piedēvējot Radītāja teiktajam to, ko rakstījis Mozus grāmatas autors. Faktiski Dievs šeit ir atklāts kā šī apgalvojuma autors, lai gan to rakstīja Mozus.

Izlasī šos pantus. Kā Jēzus saprata Bībeles vēsturiskās personas un notikumus?

Mt 12:3, 4 _____

Mk 10:6–8 _____

Lk 4:25–27 _____

Lk 11:51 _____

Mt 24:38 _____

Pret Vecās Derības cilvēkiem, vietām un notikumiem Jēzus konsekventi izturas kā pret vēsturisku patiesību. Viņš atsaucas uz 1Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļu, uz Ābelu (1Moz 4), Dāvidu, kas ēd skatāmās maizes, un Elīsu, kā arī citām vēsturiskām personām. Viņš atkārtoti runā par senatnes praviešu ciešanām (Mt 5:12, Mt 13:57, Mt 23:34–36, Mk 6:4). Brīdinājuma vēstī Jēzus arī apraksta Noas dienas: "Jo, tā kā tanīs dienās priekš ūdens plūdiem tie rija un plītēja, precējās un devās laulībā līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā, un tie nenāca pie saprašanas, tiekāms plūdi nāca un aizrāva visus, tāpat būs arī Cilvēka Dēla atnākšana" (Mt 24:38, 39). Šeit ir norādīts, ka Jēzus atsaucās uz šo vareno Dieva tiesas notikumu kā uz vēsturisku notikumu.

Tā kā Jēzus pats atsaucas uz šiem vēsturiskajiem cilvēkiem kā uz reāliem, ko tie mums stāsta par sātana krāpšanas spēku tik lielā mērā, ka daudzi cilvēki mūsdienās, pat tie, kas sevi sauc par kristiešiem, bieži noliedz to eksistenci? Kāpēc mums nekad nevajadzētu iekrist šajā slazdā? _____

Apustuļi un Bībele

Jaunās Derības autori raugās uz Bībeli tādā pašā veidā, kā to dara Jēzus. Doktrīnu, ētikas un pravietojumu piepildīšanās jautājumos Vecā Derība viņiem bija autoritatīvs Dieva Vārds. Mēs nevienā vietā neatrodam, ko šie cilvēki saka vai dara, kas izaicina vai nu kādas Bībeles daļas autoritāti vai autentiskumu.

Ko šie zemāk minētie panti māca mums par to, kā apustuļi izprata Dieva Vārda autoritāti?

Apd 4:24–26 _____

Apd 13:32–36 _____

Rm 9:17 _____

Gal 3:8 _____

Ievērojiet šajos pantos, cik cieši Raksti ir saistīti ar paša Dieva balsi. Apd 4. nodaļā tieši pirms piepildīšanas ar Svēto Garu mācekļi slavē Dievu par Pētera un Jāņa atbrīvošanu. Slavējot viņi paceļ savas balsis, atzīstot Dievu kā Radītāju un kā To, kas ir runājis ar Sava kalpa Dāvida starpniecību. Tas ir, Dāvida vārdi ir Dieva vārdi. Apd 13:32–36 Dāvidu citē Pāvils, bet viņa vārdi ir piedēvēti Dievam, jo 32. pantā teikts: “..solījumu, ko Viņš tēviem devis”.

Rm 9:17, kur varētu gaidīt, ka Dievs ir darītājs, Pāvils izmanto jēdzienu “Raksti”, sakot: “Tā raksti saka uz faraonu”, kas tikpat labi varēja būt: “Tā Dievs saka uz faraonu.” Gal 3:8 teikuma priekšmets “raksti” ir lietots “Dieva” vietā, parādot, cik cieši Dieva Vārds ir saistīts ar pašu Dievu.

Jaunās Derības autori vienādi paļaujas uz Veco Derību kā uz Dieva Vārdu. Jaunajā Derībā ir simtiem citātu no Vecās Derības. Kāds zinātnieks ir sastādījis sarakstu ar 2688 īpašām atsauksmēm: 400 no Jesajas grāmatas, 370 no Psalmiem, 220 no 2Mozus grāmatas un tā tālāk. Ja šim sarakstam pievienotu arī netiešās norādes, tēmas un motīvus, tad skaits ievērojami palielinātos. Grāmatas ir pilnas ar atsauksmēm uz Vecās Derības pravietojumiem, ko bieži ievada frāze: “Stāv rakstīts” (Mt 2:5, Mk 1:2, 7:6, Lk 2:23, 3:4, Rm 3:4, 8:36, 9:33, 1kor 1:19, Gal 4:27, 1Pēt 1:16). Tas viss apstiprina, ka Vecās Derības raksti ir pamats, uz kura balstījās Jēzus un apustuļu mācība.

Ko šiem piemēriem vajadzētu mums mācīt par to, cik bīstamas ir jebkādas idejas, kas mazina mūsu uzticību Rakstu autoritātei? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Bērnība” (68–74. lpp.) un “Kārdināšanas” (114.–123. lpp.).

“Cilvēki uzskata, ka viņi ir gudrāki par Dieva Vārdu, pat gudrāki par Dievu, un tā vietā, lai liktu savas kājas uz nekustīga pamata un visu pārbaudītu ar Dieva Vārdu, viņi pārbauda šo vārdu paši ar savām idejām par zinātni un dabu, un, ja šķiet, ka tas nesakrīt ar viņu zinātniskajām idejām, tas tiek atmests kā uzticības necienīgs.” (Elena Vaita “Signs of the Times” 1884. gada 27. marts, 1. lpp.)

“Tie, kas vislabāk iepazīstas ar Dieva gudrību un nodomu, kā tas ir atklāts Viņa vārdā, kļūst par vīriem un sievietēm ar garīgu spēku, un viņi var kļūt ietekmīgi darbinieki kopā ar lielo Skolotāju Jēzu Kristu. [...] Kristus ir devis Saviem ļaudīm patiesības vārdus, un visi ir aicināti darīt savu daļu, darot tos zināmus pasaulei. [...] Ārpus patiesības, vārda, nav pieejama svētdarīšana. Tāpēc cik svarīgi ir ikvienam to saprast!” (Elena Vaita “Fundamentals of Christian Education”, 432. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja Jēzus, evaņģēliju autori un Pāvils pret Vecās Derības rakstiem izturējās kā pret Dieva vārdiem, ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, kāpēc daudzi mūsdienu uzskati par Rakstiem ir nepareizi un kāpēc mums nevajadzētu iekrist šajos argumentos, lai arī kurš tos izteiktu?

2. Vienkārši lai saprastu, kur daudzi mūsdienu Bībeles zinātnieki ir aizgājuši ar savu skepticismu, lūk, dažas lietas, ko daudzi no viņiem noliedz. Viņi atmet burtisku radīšanu sešās dienās, pieņemot miljardus gadu ilgu evolūciju. Viņi atmet domu par bezgrēcīgu Ādamu nekritušā pasaulē. Viņi atmet universālus, pasaulplašus plūdus. Daži atmet burtisku Ābrahāma eksistenci. Daži atmet iziešanas stāstu. Daži atmet Jēzus brīnumus, ieskaitot Viņa augšāmcelšanos miesā. Daži atmet domu par pravietojumiem, kuros pravieši pastāsta nākotni simtiem, dažkārt pat tūkstošiem gadu uz priekšu. Ko šiem secinājumiem vajadzētu mums stāstīt par to, kas notiek, kad cilvēki sāk apšaubīt Rakstu autoritāti un autentiskumu? Kādos veidos mēs šādiem cilvēkiem varam palīdzēt nonākt pie skaidras izpratnes par patiesību?

3. Atbildot uz jautājumu otrdienas tēmas beigās, kā mēs saprotam, kā Raksti var būt inspirēti, pat tās daļas, kas nav noteikti attiecināmas uz mūsu dienām?
